

Ambassadør Taksøe-Jensen svarer på Schiller Instituttets spørgsmål under præsentationen på Københavns Universitet om sin udredning af dansk udenrigspolitik

(Desværre kom videobilledet ikke frem p.g.a. en teknisk fejl, men der er lyd.)

Ambassadør Peter Taksøe-Jensen præsenterede sin udredning af dansk udenrigspolitik på Københavns Universitet den 2. maj 2016. Schiller Instituttet stillede et spørgsmål, om at i stedet for at betragte Rusland som værende på den anden side, at vi burde samarbejde med Rusland og Kina, om at forlænge Silkeven til Mellemøsten og Afrika, som en måde at forhindre terror, flygtninge, og en ustabil område. Ambassadør Taksøe-Jensen svarede således:

Jeg synes ikke – det er svært at ikke være glade for, at der er ført en fast politik overfor Rusland, når Rusland har besluttet sig for at ændre den europæiske sikkerhedsordning. Så at slå ind på et samarbejdspolitik nu, det vil ikke føre frem til, tror jeg, at vi vil få et mere sikkert eller stabil Europa end den politik vi har ført både i NATO og EU, og hvor Danmark har bakket fuldt op om det.

Men idéen om at prøve at udbrede vores samarbejde med Kina, og prøve at bygge økonomiske udvikling, og opbygge Silkevejen, det synes jeg bestemt giver mening, fordi hvis vi kikker på

hvad der har bragt flest mennesker ud af fattigdommen, så har det været økonomisk vækst, og det synes jeg da er noget vi kan bidrage med, som en del af vores formål. Det har også den positive afledte effekt at det også er [på denne måde] at vi bekæmper fattigdom.

Video og lyd: Seminar på Frederiksberg: Forlæng Den Nye Silkevej ind i Mellemøsten og Afrika mandag den 18. april med bl.a. Helga Zepp-LaRouche og Hussein Askary

Schiller Instituttet og Executive Intelligence Review holdt et seminar mandag den 18. april 2016 på Frederiksberg på engelsk.

Inkl. en diskussion om EIR's specialrapport Den Nye Silkevej Bliver til Verdenslandbroen

Introduktion: Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark

Musik:

Fischerweise af Schubert

Ritorna Vincitor! fra Aida af Verdi

Leena Malkki, soprano fra Sverige

Dominik Wijzan, pianist fra Poland

Teksterne på originalsprogene med engelsk oversættelse

Video: Introduktion og musik

Talere: Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets internationale præsident, kendt som "Silkevejsdamen" (via Skype video)

Video: Helga Zepp-LaRouche

Audio: Introduktion, musik og Helga Zepp-LaRouche

Afskrift: [Et nyt paradigme for menneskeheden: Afskrift af Helga Zepp-LaRouches tale](#)

Forlæng Verdenslandbroen ind i Mellemøsten og Afrika: Hussein Askary, EIR's Mellemøstredaktør, som lige har oversat den arabiske version af rapporten.

Den Nye Silkevej og den iranske rolle; Hr. Abbas Rasouli, først sekretær på Irans ambassade i Danmark.

Video: Hussein Askary og Hr. Abbas Rasouli.

Audio: Hussein Askary og Hr. Abbas Rasouli

Afskrift: Forlæng Verdenslandbroen ind i Sydvestasien og Afrika: Afskrift af Hussein Askarys tale

Afskrift: Den Nye Silkevej og Irans rolle: Afskrift af Hr. Abbas Rasoulis tale

Mere om Den Nye Silkevej og Verdenslandbroen på dansk:

Specialrapport: Helga Zepp-LaRouche: Den Nye Silkevej fører til menneskehedens fremtid! Oktober 2014

Den kommende fusionsøkonomi baseret på helium-3. En introduktion til en kommende EIR-rapport om Verdenslandbroen.

Nyhedsorientering december 2014: Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen; Introduktion v/Helga Zepp-LaRouche

BYG VERDENSLANDBROEN FOR VERDENSFRED

Helga Zepp-LaRouche var taler ved et seminar for diplomater, der blev afholdt i Det russiske Kulturcenter i København den 30. januar 2015, med titlen: »Økonomisk udvikling og samarbejde mellem nationer, eller økonomisk kollaps, krig og terror? Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. Nyhedsorientering febr. 2015.

Nyhedsorientering maj 2015 – Helga Zepp-LaRouche: Tale ved seminar i København: Den Nye Silkevej Kan Forhindre Krig

Tema: Den Islamiske Renæssance var en Dialog mellem Civilisationer, af Hussein Askary

Genopbygningsplan for Syrien: Projekt Fønix: Diskussionspunkter om Syriens genopbygning

Link: Homepage about the EIR report The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge

The English, Arabic and Chinese versions of EIR's report are available from EIR and The Schiller Institute in Denmark.

Prices for the 400-page report:

English: printed 500 kr.; pdf. 300 kr.; Arabic: printed 500 kr.; Chinese: pdf. 300 kr.

Please contact tel. 53 57 00 51 or 35 43 00 33, or si@schillerinstitut.dk

Invitation:

Terror in Europe, and elsewhere. Waves of refugees leaving countries racked by war and economic ruin, from Afghanistan to Africa. Threats of financial crash in the trans-Atlantic region. Dangers of escalating confrontation and war against Russia and China. Is there any hope for the future?

The Schiller Institute and Executive Intelligence Review, led by the ideas and efforts of Lyndon LaRouche and Helga Zepp-LaRouche, have been working for decades to create a paradigm shift, away from "geopolitics," to a new era of cooperation between sovereign nations, based on an ambitious

infrastructure-driven economic development strategy – a plan for lasting peace through economic development.

In 2013, this New Silk Road and Eurasian Land-Bridge strategy was adopted by Chinese President Xi Jinping, who called it the “One Belt, One Road” policy, which now includes agreements with 60 countries. In addition, the economic development alliance among the BRICS countries, and the establishment of new credit institutions, constitute an alternative in the making.

In December 2014, EIR published a ground-breaking special report in English, *The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge*, the sequel to its 1996 report, which elaborates the new set of economic principles needed for world economic development. The Chinese version was issued in 2015.

Now, if there is to be a solution to the heart-wrenching suffering of the people of the Middle East and Africa, and the effects of the crisis in Europe, the New Silk Road must be extended to those regions, on its way to becoming the World Land-Bridge. The recent negotiations led by U.S. Secretary of State Kerry (despite opposition from other factions in the Obama administration), and Russian Foreign Minister Lavrov, regarding Iran and Syria, have also helped to create the political preconditions for such a new “Marshall Plan” to immediately come into effect.

There are already moves in that direction. An example of “win-win” cooperation was demonstrated during Chinese President Xi Jinping’s recent visit to Egypt, Saudi Arabia and Iran, where he confirmed China’s support for real economic development in the region, backed up by \$55 billion in loans and investments.

And on March 17, the Arabic version of EIR's report was presented in Cairo by Egyptian Transportation Minister Dr. Saad El Geyoushi, and EIR Arabic desk chief Hussein Askary, who translated the report, at a well-attended launching at the

Ministry. An expanded chapter on proposals to rebuild Southwest Asia is included.

The Copenhagen seminar will present the vision of a new paradigm, instead of geopolitics, terror, war and economic collapse. Mustering the creative efforts of populations collaborating to rebuild their nations, is the only way forward.

We hope that you will be able to attend this important seminar, and join in the discussion about how this alternative can be brought about.

Links:

Introduction to the arabic-version of EIR's report by Helga Zepp-LaRouche (in English, Arabic and Danish)

Here are links to information about EIR's March 24, 2016 Frankfurt seminar, co-sponsored by the Ethiopian consulate, including the speeches of Helga Zepp-LaRouche and Hussein Askary.

Report about the Frankfurt seminar

Helga Zepp-LaRouche's speech

Hussein Askary's speech

Homepages:

Danish: www.schillerinstitut.dk

English: www.newparadigm.schillerinstitute.com

www.schillerinstitute.org

www.larouchepub.com/eiw

Arabic: www.arabic.larouchepub.com/

Other languages: [Click here](#)

Schiller Instituttets konference i New York, 7. april 2016: At bygge en Verdenslandbro – og realisere en ægte menneskelig menneskehed

Schiller Instituttets konference i torsdags i New York City, "At bygge en Verdenslandbro – og realisere en ægte menneskelig menneskehed", markerede en succes for Lyndon LaRouches idé. Selvom flere og mere fyldige rapporter vil følge, så kan så meget allerede nu siges med sikkerhed; nærværende rapport reflekterer kun en del af begivenhedsforløbet.

Helga Zepp-LaRouche åbnede konferencen med en omfattende og inspirerende tale med titlen, "Hinsides geopolitik og polaritet: En fremtid for den menneskelige art", i hvilken hun blotlagde den umiddelbare trussel om en udslettelseskrig og viste, at alene idéen om Verdenslandbroen, som hun sammen med sin mand udviklede i perioden under Warszawapagts sammenbrud, kan tilvejebringe en varig garanti for fred. Hun gik videre med at skitsere en dialog mellem civilisationerne, hvor alle civilisationer i verden vil blive repræsenteret ved deres historiske, kulturelle højdepunkter, så som Weimar-klassikken for Tysklands vedkommende og et USA, som det først blev udtænkt til at være af Benjamin Franklin og Alexander Hamilton.

Helga efterfulgtes som taler af den tidligere amerikanske justitsminister Ramsey Clark (1966-67), der sammenvævede sin egen mangeårige erfaring til en redegørelse om den nyere

verdenshistorie, og som understregede et alternativ til den krigspolitik, som de fleste amerikanske regeringer efter Kennedy-tiden har ført.

Den næste taler var en aldeles enestående person fra Kina, nemlig landets ledende professor i journalistik og tilligemed leder af meget andet, Li Xiguang. Professor Li har anført en pilgrimsfærd, der har varet i årtier, for Silkevejen – tværs over Centralasien og ned langs hver af de tre nord-syd ruter, og tilbage igen. Ikke færre end 500 af sine studerende har han siden 1990 ført med sig på denne pilgrimsrejse, og han har skrevet et tobindsværk om den Nye Silkevej. Skønt hans mål med Silkevejen ikke er af religiøs karakter – hans mål er de samme som LaRouche-bevægelsens – så modellerer professor Li sig selv efter de store kulturelle, kinesiske helte, buddhistmunkene Xuanzang (602-664) og dennes forgænger Faxian (337-422). Begge foretog vidstrakte og anstrengende rejser langs Silkevejen og bragte den første, reelle viden om meget af verdenscivilisationen, der især omfattede sanskrit-sproget og kulturen, samt originale, buddhistiske skrifter, med tilbage til Kina.

Xuanzang tilbragte intet mindre end 16 år på denne rejse og vendte tilbage med 600 indiske tekster. Efter ønske fra Tangdynastiets kejser, færdiggjorde han i 646 sit 12-bindsværk, "Krøniken om det store Tangdynastis vestlige områder" der er blevet en af hovedkilderne til studiet af Centralasien og Indien i middelalderen, og som danner grundlag for romanen fra det 17. århundrede, "Rejsen til Vesten", en af de fire store, klassiske, kinesiske romaner.

Der vil senere komme rapporter fra eftermiddagens session, der satte fokus på rumprogrammet, og som blev indledt af Kesha Rogers med en levende præsentation. Sessionens højdepunkt var en spørgsmål-svar-session over Skype med Lyndon LaRouche. LaRouche førte de fleste af spørgsmålene tilbage til kardinalspørgsmålet, nemlig, at forandringer i det fysiske system, og i menneskehedens fremtid, skabes af selve det tænkende menneskelige intellekt; det er der intet dyr, der er i stand til. Menneskeheden organiseres gennem sine egne

handlinger af denne art; det er disse, der leder til enten succes eller fiasko. Dette er kendetegnende for den sande videnskabsmands intellekt, som Einstein eksemplificerer. Men denne redegørelse er blot en karakteristik; de faktiske svar bør studeres i detaljer.

Flere end 200 mennesker var mødt frem, kernemedlemmer ikke medregnet. Omkring et dusin fremmede lande fra Europa, Asien og Afrika var repræsenteret, enten ved diplomater, kulturelle forbindelser eller på anden vis. Mange musikere deltog, og mindst fem mennesker fra Brooklyn kirken, hvor vi opførte Messias i påsken. Dette er muligvis den største konference, vi nogensinde har holdt.

Som konklusion skal det siges, at denne konference markerer en sejr for en af Lyndon LaRouches ideer: nemlig Manhattan-projektet, som han præsenterede tilbage i oktober 2014. Og dog blev han dengang, i lighed med Einsteins berømte udtalelse om Kepler i 1930 på 300 års dagen for dennes død, "ikke støttet af nogen og kun forstået af ganske få". Lyndon LaRouche, der skabte det Strategiske Forsvarsinitiativ og senere sammen med sin kone skabte den Eurasiske Landbro, har endnu engang skabt en ny og fuldstændig anderledes original idé. En idé, som atter har vist sig at være gyldig.

Klik her for videoerne og afskrifterne på engelsk.

Minister ønsker at Tunesien tilslutter sig den Nye Silkevej

København d. 6. april, 2016 – Ved et seminar i København i tirsdags, med titlen 'Udfordringer for Tunesiens demokrati',

der blev holdt ved det Danske Institut for Internationale Studier (DIIS), gav Mahmoud Ben Romdhane, minister for sociale affærer i den siddende tunesiske regering og tidligere menneskerettighedsaktivist udtryk for en politik, der hænger sammen med den Nye Silkevej/Verdenslandbro. Til trods for det faktum, at Schiller Instituttet ikke blev opfordret til at stille spørgsmål, sagde ministeren i respons til et spørgsmål fra en kinesisk fotograf om forskelle mellem de tunesiske og den kinesiske økonomier (frit oversat):

Verden er under forandring. I løbet af de næste 20 år vil verdens centrum bevæge sig fra det Atlantiske Ocean til Stillehavet. Kina og Indien, begge nøglenationer, er allerede de største lande. På grund af vores gode relationer med Europa kan vi blive en platform for forbindelser mellem Indien, Kina, Asien, Europa, Afrika og den arabiske verden. Vi skulle begynde at undervise i kinesisk i vore skoler, og jeg er frustreret over, at vi ikke allerede er startet. Vi har haft møder med kinesiske firmaer, og vi diskuterer mange projekter, overvejende om infrastruktur. Kineserne udtrykker deres ønsker, og vi er åbne over for deres forslag. Vi ser frem til muligheden for investeringer og jobskabelse.

Et andet højdepunkt under seminaret var da Houcine Abassi, formand for Tunesiens indflydelsesrige fagforening, UGTT, en af de fire organisationer, der har modtaget Nobelprisen, angreb "stormagterne", der står bag terrorismen. Som svar på et spørgsmål om hvorfor økonomien ikke er blevet bedre siden revolutionen for fem år siden sagde han (frit oversat):

Arbejdsløsheden er 15 %, hvilket skaber vrede blandt ungdommen. Det skyldes en fejltagelse af den tidligere regering. Om Gud vil, vil vi finde løsninger. Men vi kræver hjælp fra verden udenom os. Hvad er grunden til, at terroren har ramt vores land? Vi lykkedes med at udvikle en forfatning. Verdens stormagter skabte terroristerne. De mente at de kunne gøre situationen værre. Vi ændrede spillet. De lande, der skabte terroristerne, er nu selv under angreb fra terrorister. Hvad vil det internationale samfund forpligte sig til at gøre? De sydlige middelhavslande vender sig til Europa. Se på de

flygtninge, der kommer fra Syrien. Hvis det samme sker i Tunesien, vil der komme millioner af flygtninge til Europa. Europa må arbejde sammen med Tunesien om at forsvare Europa. Det ser vi intet af på nuværende tidspunkt.

Minister Mahmoud Ben Romdhane sagde videre, at revolutionen var en kamp for jobs, værdighed og frihed, men folket har kun fået frihed. Han pegede også på problemet med at leve som nabo til det største våbenlager – i Libyen, hvilket får tuneserne til at øge deres forsvarsbudget, og truslen om terrorisme har påvirket deres økonomi. Dette skal ses i en geopolitisk sammenhæng, sagde Abassi, og påpegede stormagternes rolle. Det er i hele verdens strategiske interesse at forhindre Tunesien i at blive et nyt Libyen.

Seminaret blev også adresseret af en leder fra en industri-sammenslutning, der også har modtaget en Nobelpris; han sagde, at der aldrig kom direkte europæiske investeringer til Tunesien. Tunesien behøver Europa, og nu, efter terrorangrebene i Frankrig og Belgien, er det klart, at vi alle er i samme båd.

Ved den efterfølgende reception blev de to første talere præsenteret for den nyligt trykte arabiske udgave af rapporten om Verdenslandbroen, og de øvrige deltagere blev inviteret til det kommende Schiller Institut-/EIR-seminar om udvidelsen af den Nye Silkevej til Mellemøsten og Afrika.

**RADIO SCHILLER den 11. april
2016:
Vil et britisk nej til EU**

smadre EU og euroen? Baner G7 i Hiroshima vejen for atomkrig?

Med formand Tom Gillesberg

»Vi kan skabe et mirakel« Interview med Helga Zepp- LaRouche

Jeg mener, at det nye paradigme allerede er synligt; jeg mener, at samarbejde om menneskehedens fælles mål om at overvinde sult og ophøre med ideen om krig som et middel til løsning af konflikter i en atomvåbenalder, er et 'must', hvis man ønsker at eksistere. Der er andre områder, f.eks. samarbejde om udviklingen af fusionskraft, som ville give menneskeheden energisikkerhed, ressourcesikkerhed; det fælles arbejde i rummet; jeg mener, der er så mange fantastiske områder, inden for hvilke vi kan blive virkeligt menneskelige, så jeg tror, vi må vække befolkningerne til at se hen til disse løsninger.

Download (PDF, Unknown)

**POLITISK ORIENTERING den 17.
marts:**

**Putin sætter den strategiske
dagsorden//**

**Kina forbereder finansstyring
og Tobinskat**

Med formand Tom Gillesberg:

Lyd:

**EIR's interview med Irans
ambassadør i Danmark, H.E.
Hr. Morteza Moradian
om Irans relationer med
Rusland og Kina, og Irans
rolle i Den Nye Silkevej**

efter P5+1 aftalen med Iran (på engelsk og persisk)

Interviewet, som EIR's Tom Gillesberg lavede, fandt sted den 15. marts 2016 i København. Ambassadøren talte på persisk, som blev oversat til engelsk.

English:

Interview with Iran's ambassador to Denmark, H.E. Mr. Morteza Moradian about Iran's relations with Russia and China, and Iran's role in the New Silk Road, after the P5+1 agreement with Iran. The interview was conducted on March 15, 2016 in Copenhagen, Denmark by EIR's Copenhagen Bureau Chief Tom Gillesberg. Ambassador Moradian spoke Farsi, and his statements were translated into English.

Audio:

Interview with H.E. Mr. Morteza Moradian, the ambassador from the Islamic Republic of Iran to the Kingdom of Denmark, about Iran's relationship with Russia and China, and Iran's role in the New Silk Road, from a vantage point after the P5+1 agreement with Iran. The interview was conducted on March 15, 2016 in Copenhagen, Denmark by EIR's Copenhagen Bureau Chief Tom Gillesberg. Ambassador Moradian spoke in Farsi, and his statements were translated into English. Video and audio files are available at: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=12299>

EIR: Mr. Ambassador, thank you so much for agreeing to this interview, to give us an opportunity to hear what Iran's views are on some extremely important questions, not only for Iran, but, I think, for the whole Middle East region, and, also, for the world. When Chinese President Xi was in the Islamic Republic of Iran, there was a lot of discussion with President Hassan Rouhani, and others, and agreements signed, aimed at

reviving the ancient Silk Road, which the Chinese call the "One Belt, One Road." Greek Prime Minister Tsipras was also in Teheran, and spoke about Greece's role as a bridge between Europe and Iran.

After years of war and lack of economic development, many countries in Southwest Asia are completely destroyed. What is urgently needed is the extension of the OBOR/New Silk Road policy for the entire region, as well as the Mediterranean countries – a Marshall plan, but without the Cold War connotations.

Do you see a potential for that, and if so, what are your ideas about it?

H.E. Mr. Morteza Moradian: In the name of God, the compassionate and merciful, I would also like to thank you for arranging this session for me to be able to air my views on the issues of the region, and others. Both Iran and China have high ambitions regarding transportation issues. I think that there is extreme potential for economic development, arising from the idea raised by the Chinese president. Iran is situated at a very important juncture from a transportation point of view. This has nothing to do with the issues of today or yesterday, but it is an historical issue. Iran, and the region around it, are located along a very, very important corridor.

If we look at the important corridors in the world, there are three important ones. We can see that the North-South corridor, and the East-West corridors, all pass through Iran. The important thing is that transportation corridors necessarily need lead to the growth of economic development, and also, when economic development takes place, what follows that is peace and stability. Our country, and all of the countries of western Asia, are trying to find and develop these transportation routes. In this regard, the idea raised by China can have important consequences for the region. Just to sum it up, this idea of reviving the old Silk Road, would have a very positive influence on development.

As far as Iran is concerned, Iran enjoys a very good position

in regard to all forms of transportation – air, sea and land. Iran has always followed up on the issue of reviving the old Silk Road, with China. We now see that the Chinese idea, and the Iranian idea, are now meeting at some point. I think that within the framework of two very important agreements, the Shanghai Cooperation Organization (SCO), and, also, the Economic Cooperation Organization (ECO), we can have very, very good cooperation. I will give more explanations later about the importance of the SCO and ECO cooperation. These are both in our region, and they can have cooperation with each other.

EIR: You have personally been involved in your country's relations with, especially, Russia and China – two countries which are playing leading roles in today's world, with Russia taking leadership in the fight against Daesh/Islamic State, and China pursuing an inclusive, multi-national, economic development strategy, which is an alternative to the transatlantic monetarist policy leading to economic collapse. Now, starting a new chapter after the sanctions against Iran have been lifted, how do you foresee the future of Iranian relations with Russia, and China, and what benefits will that bring to Iran and the rest of the world?

Ambassador Moradian: As you pointed out, I think the conditions are now conducive for good cooperation and development. During the years of the sanctions, we had extensive relations with China. There is now about \$50 billion of trade between Iran and China. This has fluctuated some years, but it is between 50-52 billion dollars. China is the biggest importer of Iranian oil. We also had extensive relations with Russia during the years of the sanctions. It's natural, now that the sanctions have been removed, that the relationship between these three nations would develop further.

The important point that I would like to point out is that the three countries have common interests, and common threats

facing them. We are neighbors with the Russians. We have common interests with Russia regarding the Caspian Sea, transportation, energy, the environment, and peace in the world. So, we have quite a number of areas where our interests coincide. Other there areas where we have common interests are drug trafficking, and other forms of smuggling, combating extremism and terrorism, and, also, our views on major international issues converge.

We also have quite a number of common interests with China. They include energy, in the consumption market, reviving the Silk Road, combating terrorism, the transportation corridors, and, also, in the framework of the SCO -- quite a number of areas where we have common interests. China needs 9 million barrels of oil on a daily basis. As I said, our trade relations amount to about \$52 billion.

Iran enjoys some very important factors. First of all, it has enormous amounts of energy resources. Its coastline along the Persian Gulf runs up to 3000 kilometers. We are neighbors with 15 countries in the region. So these are very, very important points for Iran to be in the hub. I think that cooperation between these three powers, namely Russia, China, and Iran, can ultimately lead to stability and peace in the region. So the four areas – the combination of economics, trade, energy and transit – these are areas that can lead to the ideas that I mentioned. I think that effective cooperation between these three powers can lead to peace and stability, important in western Asia, and in the Middle East.

The revival of the old Silk Road, at this juncture of time, would be very meaningful. During the recent visit to Iran by the Chinese president, the two sides agreed to increase the volume of trade between the two countries, in the next 10 years, to \$600 billion.

Also, in the recent visit to Iran by President Putin, there was also agreement on Russian investment in Iran. It has to be said that our trade relations, economic relations, with Russia is not as much as it should be. But among the topics discussed when President Putin visited Iran, was to make sure that the

volume of economic cooperation increases between Iran and Russia.

Just to sum up our relations with Russia and China regarding economic cooperation, we think that with Russia, it is not enough, and we want to increase that. With China, it has been very good, but we still want to develop that further. Overall the situation is promising.

You are well aware that from the point of view of stability, Iran is unique in the region, and that actually prepares the ground for this cooperation to continue.

EIR: There is already progress on extending the New Silk Road from China to Iran. On February 15, 2016, the first freight train from Yiwu, China, arrived in Teheran. The 14-day-trip covered over 10,000 km. (about 6,500 miles), travelling through Kazakhstan and Turkmenistan, saving 30 days compared to the former route. What are the plans to extend this line, and how will that improve economic relations along the New Silk Road? And what new agreements were just made between Iran and China to develop the New Silk Road?

Ambassador Moradian: President Rouhani has very clear views on the Silk Road. In fact, President Rouhani is a specialist in transportation routes and communication. He believes that the basis for development lies in the development of transportation infrastructure. He and the Chinese president have talked over the revival of the Silk Road on a number of occasions.

There was a discussion that deviated from the main subject of the Silk Road, being propagated during the past few years. That was the idea of the new Silk Road, or the American Silk Road, so to speak, and it was not based on an historical issue. Basically, they wanted to bypass Iran, and deviate the route to bypass Iran, in effect. No one can fight against economic and geographical realities on the ground. When the route through Iran is the shortest route, and the cost effective route, then nobody can go against that. And because the Chinese ideas were more realistic, then Iran and China

were able to come to some sort of understanding on the development and revival of the Silk Road.

There is also emphasis on the development of sea routes. We witnessed good investment by the Chinese in this regard, in the recent years. China has invested heavily in Pakistan, in the Gwarder port.

If I want to just come to the issue regarding Iran, then I can go through the following issues. The railroad between Khaf in Iran, and Herat and Mazar-i-Sharif in Afghanistan, is an important connection. The Khaf-Herat section has been completed, but the Herat-Mazar-i-Sharif section is still to be constructed. I think this is an important route that we believe, in my opinion, China would be advised to invest in. Also, within the framework of Danish development aid to Afghanistan, I think a portion of funds to the Herat-Mazar-i-Sharif railroad link would be an important factor.

If this route between Herat and Mazar-i-Sharif were to be completed, then from there, there are two routes – one leading to Uzbekistan, and the other leading to Tajikistan, and that can be an important connection. At the moment, China is making good investments in both Kyrgyzstan and Tajikistan, in order to establish the links. In fact, the link between China, Kyrgyzstan, Tajikistan, Afghanistan, and Iran, is one of the most important links of the Silk Road. And there is a missing link between Herat and Mazar-i-Sharif, as I said, and I hope that the countries concerned, especially China, can help establish that link. Over the past two years, the corridor between Kazakhstan, Turkmenistan and Iran has now borne fruit, and is now connected. In fact, the train that you mentioned, that arrived in Teheran, actually came through this route, and this corridor has extreme potential. I hear that quite a number of countries in the region are interested in joining this corridor. We have another corridor linking Uzbekistan, Turkmenistan, Iran and Oman, which is called the fourth corridor. And this has also come into operation over the past year-and-a-half.

We also have other corridors, which I call subsidiary

corridors. All of these subsidiary corridors can actually enhance and complement the main East-West Silk Road. One very important corridor, that you are aware of, is the North-South corridor, and a section along this corridor is now under construction – the connection between the city of Rasht, and Astara on the Caspian coast. In fact, we have reached agreement with Azerbaijan on the connection between the two cities of Astara in Iran, and Astara in Azerbaijan. This corridor also needs some investment, and we hope that countries like China can help us in developing this. Just to sum up regarding the corridors, there are two routes which need investment: Herat to Mazar-i-Sharif; and Rasht to the Asteras in Iran and Azerbaijan.

Regarding the third part of your question, about the agreements reached by Iran and China during the Chinese president's visit in Iran, 17 agreements were signed during the visit. The areas included energy, financial investment, communication, science, the environment, and know-how. Specifically, on the core of your question about the Silk Road, the two countries agreed to play a leading, and a key role, in the development and operation of this link. They agreed to have cooperation on infrastructure, both railroad and road. For example, electrification of the railroad link between Teheran and Mashhad, is part of this connection of the Silk Road that was agreed to. The other important thing is cooperation on the port of Chabahar in Iran. The two sides agreed to have cooperation in this, and the Chinese agreed to invest in Chabahar. Regarding industry and other production areas, they agreed that the Chinese would cooperate and invest in 20 areas. Regarding tourism and cultural cooperation, the two sides also agreed to develop cooperation in this regard, within the framework of the Silk Road. I think you can see that within the framework of the Silk Road, there are quite important agreements between the two countries.

EIR: Building great infrastructure projects is a driver for economic growth, and increasing cooperation among nations.

Now, after suffering under the sanctions, Iran has an opportunity to build up its infrastructure, as is going on, in cooperation with other countries, to help create the basis for Iran to play an important, stabilizing role in the region.

The P5+1 agreement also cleared the way for Iran's peaceful nuclear energy program, a Memorandum of Understanding (MoU) was just signed with China, to develop peaceful nuclear energy. What were the highlights of the agreement, and what are the plans for Russian-Iranian civilian nuclear cooperation?

Ambassador Moradian: Between Iran, Russia, and China, there has been good cooperation through the years regarding the peaceful use of nuclear energy.

32:36

Because of the reneging of the Western governments, the construction of the Bushehr nuclear power plant was left unfinished, and after the Russians agreed to pick up the pieces, we reached an agreement, and were able to develop, and make this very important plant operational. The cooperation between Iran and Russia on peaceful nuclear energy has been very constructive. All of Iran's atomic activities have been under the supervision of the International Atomic Energy Agency (IAEA). As we have had no deviation from our peaceful nuclear program, after 10 or 12 years, the Western countries, the P5 + 1, finally came to the conclusion that Iran's nuclear program has always been peaceful. I believe that they knew this at the beginning, as well. This was just a political game. We have also had some kind of constructive cooperation with China over the past two decades on peaceful nuclear energy. During the recent visit to Iran by the Chinese president, an agreement was also signed in this regard. In the implementation of the cooperation agreement, China, Iran and America are also the three countries forming the committee for the implementation of the agreement. It was agreed during the recent visit that China will reconfigure the Arak heavy water plant. The Chinese and the Iranians have also agreed to have cooperation on the building of small-scale nuclear power

plants. This, I think, is very important for Iran, in terms of producing electricity, and the Chinese welcome this. We have also signed a number of agreements with China on the construction of a number of nuclear power plants in the past. Iran, because of its extensiveness, has always welcomed cooperation on the development of peaceful nuclear energy for the production of electricity, and other things. In fact, based on the cooperation agreement between Iran and the P5+ 1, there will be agreements with a number of the members of the P5+1 regarding the nuclear issue.

EIR: You already mentioned the International North-South Transport Corridor (INSTC), linking India, Iran, and Russia with Central Asia and Europe. Is there anything more you would like to say about this project, and the benefits that are envisioned?

Ambassador Moradian: I explained about the corridors in my previous answers, but the North-South corridor is one of the most important corridors in the world. If this corridor were completed, it would be very effective in three most important areas – it would be a contributing factor in security, speed, and cost. This corridor starts in Finland, comes through Iran, then on to the Persian Gulf, from there to India, and then towards Africa. If we look at the present route now, it takes 45 days, but if we use the North-South corridor that I just mentioned, this would reduce the time to 20 days. The route will be 3,000 kilometers shorter. This can be a very important factor from a world economic point of view.

We are faced with realities, with situations, that nobody can ignore. For this reason, during the past few years, Iran has made endeavors, extensive efforts, to actually complete what I call the subsidiary corridors. Right now, in Iran, we have 10,000 kilometers of operational railroad lines. For our present government, the further development of railroad links is very important. We have plans to build another 10,000 kilometers in the future. It is my view, that in the next

couple of years, we will see a revolution in transportation. There are some missing links, which we think should be completed as soon as possible. As I said, from our point of view, the section between Rasht and Astara is very important, and it has to be completed very soon. In fact, during the recent visit of the Danish foreign minister to Teheran, this issue was also brought up. The Iranians announced that if the Danes are prepared to do so, they would be welcome to invest in this section. And we have that link to the Chabahar port. If this port is developed to utilize its full capacity, then this will serve as an important link in the North-South corridor. In the Persian Gulf we also have an island called Qeshm, which has an extreme potential. In fact, because Qeshm, itself, also has gas, and has a strategic location in the Persian Gulf, it can play an important role in the North-South corridor. We are seeing that various countries, like China, Japan, and South Korea, are interested in entering into these areas. In fact, there was a seminar on shipping in Copenhagen, a couple of weeks ago, and I said that to the Danish participants there, that this condition is conducive to involvement for mutual benefit. The benefits to be accrued from the North-South dialogue are global. Iran is making all efforts to complete this corridor.

A lot can be said about the North-South, and East-West corridors. Just to point out, very briefly, on the East-West corridor, some very important developments have taken place. We have had good negotiations with the Turkish side. One of the most important links in the East-West corridor, is the link between the cities of Sarakhs and Sero. Sero is located on the border with Turkey, and the Turks and the Iranians are now in very extensive negotiations to develop this route. The other route is the railway link between Iran and Iraq, and this is also being constructed on an extensive level. As I said, the subsidiary corridors – the one from Kazakhstan, Turkmenistan to Iran; and the one from Uzbekistan, Turkmenistan, Iran and Oman – are now operational, and we are

also planning on development, and making other subsidiary routes operational.

EIR: What about cooperation on water desalination, and nuclear fuel?

Ambassador Moradian: Iran is faced with a shortage of water. We have quite a number of projects for water desalination in the Persian Gulf. In fact, one of the main reasons that we wanted nuclear power plants in the Persian Gulf, was to use that energy to desalinate water. Currently, a number of Iranian companies are engaged in this. One of the very big projects came on stream during the past couple of years. Regarding the desalination plants, there is good cooperation between Iran and foreign countries. I think that this is another area where Danish companies can enter into the competition. President Rouhani made a trip to the city of Yazd, in the center of Iran, and he said there, that transfer of water from the Persian Gulf to the center of Iran, to the city of Yazd, is one of the important projects that the government has in mind.

Regarding nuclear fuel, within the framework of the P5+1 agreement with Iran, it envisages extensive cooperation between Iran and these countries on nuclear fuel. Iran is now one of the countries that have the legal right to enrich uranium, and this has been recognized. So, based on the capacities that Iran has, we can exchange nuclear fuel. Within this framework, we have exchanged quite a lot of fuel with the Russians, and we have cooperation plans with China on the heavy-water plant in Arak.

EIR: Can you speak about cooperation on fighting terrorism and drug trafficking?

Ambassador Moradian: On the issues of combating extremism and terrorism, and trafficking with drugs, and otherwise, there is extensive groundwork for cooperation. The development of extremism, and the instability that follows, is extensive in the CIS countries, and part of China. Iran has extensive

experience and knowledge about combating terrorism, and in this regard, Iran can cooperate with those countries regarding this menace. Afghanistan is the world's biggest producer of narcotic drugs. In fact, unfortunately, after Afghanistan was occupied by the ICEF coalition, led by America, the level of production of narcotic drugs in Afghanistan has increased extremely violently.

EIR: While the British and the Danish troops were in the Helmand province, I think the production went up about 20 times.

Ambassador Moradian: Exactly. In that region, Helmand, in particular, there was an incredible increase in the amount of production. In fact, in combatting smuggling drugs to come to Iran, to this side, Iran has been a sturdy wall, and we have unfortunately lost quite a number of our security forces in that region, bordering on 4,000. Just something on the sideline which is very important. In fact, Iran is on the frontline in combatting drugs. When Europe talks about helping other countries stem the tide of immigrants to Europe, I think that stemming the tide of narcotic drugs coming to Europe, also requires the same sort of agreements. Iran is very active in combating and preventing drugs coming this way, and the death penalty, the capital punishment we have for the warlords of the drug traffickers, is, actually, in the pursuit of this policy of trying to prevent drugs from reaching outside of the region. Just imagine if Iran would stop cooperating, stop combatting these drug traffickers? The road would be an open highway, and just imagine how much drugs would then come across. There already exists very good cooperation between Iran, China, and Russia on combating drug trafficking. We have had multi-lateral sessions in the field of combating drug trafficking. I think that within the framework of the Shanghai Cooperation Organization (SCO), Iran can play a leading role in combating drug trafficking, extremism and terrorism. In the recent session of the SCO, it was agreed that after the

sanctions were lifted against Iran, that Iran's status would be lifted from an observer to a full member. In the next session, which is planned in Uzbekistan, I think that this issue will be raised.

EIR: I think we have covered a lot of very many essential things. Is there anything else that you would like to say to our readers?

Ambassador Moradian: I would like to refer to a few points in this interview, which is about the cooperation between Iran, China, and Russia. The cooperation between Iran, Russia, and China is very important. The more this cooperation increases, the more it can help peace and security in the region. The revival of the old Silk Road is a very important issue. Within the framework of the revival of the Silk Road, the strengthening of the SCO cooperation, and the ECO cooperation is very important. In fact, the cooperation between ECO and SCO is also very important, and has to be developed.

Other very important issues that I would just like to briefly mention are – the first thing is that Iran's full membership in the SCO is important. In fact, in the area of security, SCO needs Iran's experience and influence in this regard. The next thing is that cooperation within the framework of the SCO, can enhance security and peace in the region.

The next thing, is that China must make more investment in Iran. In order to actually develop the Silk Road, it has to invest more in Iran. China must also make more investments in the port city of Chabahar, and also in the Iranian island of Qeshm.

The other point I would like to mention, is that the Eastern SWIFT (financial transaction network) is also an important idea. I think that the important countries in the East, like China and Russia, should have an alternative financial connection. And the other thing is, the monetary exchange between these two countries is important. What I mean by this, is that these countries can conduct their transactions in the

local currencies of the Iranian Rial, the Chinese Yuan, and the Russian Ruble.

The other thing I would like to point out, is that China is the number one country in the world that needs energy, and Iran is one of the leading producers of such energy. But the important point to be born in mind here, is Iran's independence in its decision making regarding its energy resources – oil and gas. In fact, if you look at its record, Iran has never played games with its energy policy. Any country that wants to have economic cooperation with Iran, must take this aspect into consideration, and it is an important consideration. Other countries in our region do not operate in this way.

Finally, I am very pleased that this opportunity arose for me to air my views on economic development in the region, and very important issues that will have global consequences. Thank you.

EIR: Thank you, Mr. Ambassador.

End

Wang Yi: »Kina vil aldrig blive et nyt Amerika«

8. marts 2016 – Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi sagde under en pressekonference på sidelinjen af den Nationale Folkekongres i Beijing, at Kina »forsøger at spille en større rolle i den eksisterende internationale orden og det internationale system«, men at det aldrig vil søge at opnå overherredømme – »Kina vil aldrig blive et nyt Amerika. Kina har ingen intention om at erstatte eller lede andre«,

rapporterer *Xinhua*.

Han advarede specifikt om, at USA i øjeblikket griber ind i det Sydkinesiske Hav på en farlig og provokerende måde.

»Sejladsfriheden betyder ikke, at man kan gøre, hvad der passer én ... Takket være en fælles indsats fra Kinas og andre landes side i regionen, er det Sydkinesiske Hav fortsat blandt verdens sikreste og frieste sejlrunder. Ethvert forsøg på at skabe forstyrrelse i det Sydkinesiske Hav og destabilisere Asien, ville ikke blive tilladt af Kina og de fleste andre lande i regionen«, sagde han. Han advarede USA mod at »forplumre vandene«, der kunne »kaste Asien ud i kaos« og tilføjede, at »Filippinernes stædighed i det omstridte spørgsmål i det Sydkinesiske Hav er et resultat af anstiftelse bag scenen og politisk intrigeren.«

Han rapporterede, at Kina har tilbudt at oprette to 'varme linjer' til at håndtere maritime nødsituationer og fælles redningsaktioner.

Wang erklærede også, at Beijing ikke blot vil være en tilskuer i Mellemøsten, men vil spille en mere aktiv rolle uden at gribe ind i regionens nationers interne anliggender. Han understregede Kinas »modne og stabile« bånd med Rusland.

Foto: Wang Yi besvarer spørgsmål fra journalister under en pressekonference på sidelinjen af den Nationale Folkekongres i Beijing.

Kinas udenrigsminister Wang

Yi:

Mulighederne i den økonomiske Bælt-og-Vej-politik 'tilhører hele verden'

7. marts 2016 – Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi sagde i dag til den Nationale Partikongres, at der havde været signifikante fremskridt, siden Bælt-og-Vej-politikken var blevet indledt i 2014.

»I dag har flere end 70 nationer udtrykt deres interesse i Bæltet-og-Vejen, og flere end 30 lande har indgået aftale om at bygge det«, sagde han. »Og de første projekter i Silkevejsfonden er blevet lanceret.« Han påpegede dernæst de forskellige projekter om jernbanekorridorer, der er blevet igangsat: Kina-Mongoliet-Rusland, Pakistan-korridoren, Budapest-Beograd-højhastighedsjernbanen, Jakarta-Bandung-højhastighedsjernbanen og jernbaneforbindelserne til Laos og til Thailand.

Han sagde også, at aftaler om samarbejde om industrielle kapaciteter var blevet indgået af 20 lande.

»Bæltet-og-Vejen var et projekt, som Kina lancerede, men mulighederne tilhører hele verden«, sagde Wang. »Dette projekt er en genklang af de asiatiske og europæiske landes generelle trend for samarbejde og udvikling. Det viser, at Kina hastigt er ved at gå fra blot at være en deltager i det internationale system, og til at levere statsfinansierede, offentlige goder. Med vores konstruktion af Bæltet-og-Vejen følger vi princippet om udbredt rådslagning, fælles bidrag og fælles gavn. Det er et åbent initiativ, ikke en Monroe-doktrin eller en form for ekspansionisme. Det, som Bælt-og-Vej-initiativet udfolder for verdens øjne, vil blive et nyt, historisk maleri af fælles

udvikling og fremgang på hele det eurasiske kontinent.«

Foto: En stolt linje: Kinas højhastigheds-jernbanenet er det længste i noget land i verden.

NYHEDSORIENTERING

FEBRUAR-MARTS 2016:

Forlæng Den Nye Silkevej ind i Mellemøsten og Afrika

Tom Gillesberg til Folketingets Udenrigsudvalg den 1. marts: Vi står netop nu med en enestående mulighed for at sikre, at den langvarige mareridtsagtige proces med krig og ødelæggelse, der har præget Mellemøsten i årtier, og som har spredt sig til Europa og resten af verden i form af terror fra Islamisk Stat og en flygtningebølge, der er ved at løbe Europa over ende, kan bringes til ophør og erstattes af et nyt paradigme for fred gennem fælles økonomisk udvikling.

Download (PDF, Unknown)

Nancy Reagans død betegner 'Afslutningen af en bestemt æra'

7. marts 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Det transatlantiske systems kollaps er en dødbringende situation – fra det fysiske, økonomiske sammenbrud, til den finansielle nedsmeltningens kaos, til faren for krig og den rædselsvækkende virkning af det rådne opbud af kandidater til det amerikanske valg og dettes forløb. Det, der kræves under disse irrationelle omstændigheder, er en rationel respons. Der findes løsninger. Netop en sådan rationel respons er i gang i form af det fremstød, der kommer fra Ruslands og Kinas ledere, for samarbejde om rummet, videnskab, økonomisk udvikling i Eurasien og hele verden, og om fred. I sidste uge blev det under nationale møder i Beijing fastslået, at rumforskning nu vil blive en integreret del af Kinas økonomiske innovationsprogram. I USA leder LaRouchePAC's Kesha Rogers det politiske fremstød for at genrejse netop samme anskuelse, der oprindeligt var et varemærke for det Amerikanske System, og som NASA legemliggjorde.

I dag satte Lyndon LaRouche spørgsmålet om lederskab ind i et umiddelbart, historisk perspektiv med reference til Nancy Reagans død i søndags. Han sagde, at, hvis man tager perioden fra Ronald Reagans valg til præsidentskabet i 1980, i frem til Nancys død, så er det et tegn på, at »en ganske bestemt æra netop er afsluttet«. Reagan legemliggjorde en kvalitetsstandard for lederskab. Han var en meget dygtig person. LaRouche talte om sin forbindelse med ham, og nu om mindet om hans hustru.

I den ny æra, der nu er i gang, handler krisen ikke kun om fraværet af lederskabskvalitet, men om den udbredte fjendtlighed over for en sådan kvalitet. Folk i det

transatlantiske område – Vesten – bliver mere og mere vanvittige. Men vi kan ikke desto mindre, hvis vi intervenserer med rationalitet for at levere lederskabet, komme til undsætning og have held med vores forehavende.

Fjendens deployering er intens, med fremstød imod BRIKS og mod krig. Ingen anden end selveste den britiske kronens tjener Ambrose Evans Pritchard er på scenen i Sao Paulo, hvor han udgiver en artikel fra 7. marts om, at »BRIKS-fantasien« nu er forbi, og at »BRIKS-konceptet er blevet meningsløst ...« Han hævder, at »Brasilien er den første af BRIKS-kvintetten, der bryder sammen på så mange fronter på samme tid«, og at Sydafrika, Rusland og Kina alle er plaget af problemer. Han hævder, at kun Indien stadig har »vind i sejlene« – hvilket i realiteten refererer til beskudte, angloamerikanske tricks for at forsøge at få Indien til at blive 'den sidste, stående BRIK'.

Med hensyn til den relaterede, forrykte militære oprustningsfront, så er de største militære øvelser nogen sinde – kaldet Key Resolve – nu i gang mellem USA og Sydkorea. Med et opbud af 17.000 amerikanske styrker og 300.000 stk. sydkoreansk personel vil øvelserne vare i otte uger. Dette finder sted på et tidspunkt, hvor der er skarpe spændinger med Nordkorea, i betragtning af den kumulative virkning af årevis med geopolitik.

I **LaRouchePAC's ugentlige TV Policy Committee-udsendelse** i dag formandede Lyndon LaRouche, »Det er slutningen på det gamle system. Det må erstattes af et andet. Det kan gøres.«

Det er farligt. Bliv ikke bange.

Galskab pulserer igennem USA

8. marts 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Præsident Obama holdt i mandags et møde i Det Hvide Hus for at fejre Dodd/Frank-lovens succesfulde forhindring af et nyt kollaps, som det i 2008. Eneste problem er, at hele det transatlantiske finanssystem er i frit fald, suget ned af værdiløs spillegæld til en 'værdi' af omtrent 2 billiarder dollar, og som Dodd-Frank intet har gjort for at forhindre – men tværtimod har fremmet. De vestlige økonomier står og vipper på randen, mens befolkningerne bliver ødelagt af den værste narkoepidemi i Vestens historie, og af selvmord, der begås af desperate, midaldrende, arbejdsløse arbejdere.

I mellemtiden gør Obama og hans kontrollers i London alt, hvad der står i deres magt, for at bringe den eneste del af verden, der fungerer – Rusland og Kina – til fald. Øverst på deres »dødsliste« står BRIKS, der repræsenterer podekrystallen til et nyt verdensparadigme, baseret på udvikling, rumforskning og »win-win«-samarbejde nationerne imellem, som Xi Jinping beskriver det. Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi sagde i dag: »Bæltet-og-vejen er et projekt, som Kina lancerede, men mulighederne tilhører hele verden.«

Men Wang Yi måtte også advare USA om, at USA's indsats for at »forplumre vandene« ved at anstifte konflikt i Korea og i det Sydkinesiske Hav kunne »støde Asien ud i kaos«, og at Kina i så tilfælde ikke kunne se passivt til.

I Europa fortsætter NATO-ledere med at deployere større og større militære styrker op til den russiske grænse, som forberedelse til krig.

Alligevel har Putin flankeret dette krigsfremstød ved at intervenere i Syrien og knuse Obamas støtteapparat for terroristernes netværk, og ved at danne en arbejdende militær og politisk relation med de fornuftige elementer i det

amerikanske militær for at gennemføre en våbenstilstand og tilintetgøre ISIS og al-Nusra. Putin viser nu, at han kan arbejde for fred såvel som at føre krig, og får hver dag flere og flere oppositionsgrupper til at gå med i våbenstilstanden og fokusere deres beskydning på ISIS' sidste tilbageværende bastioner.

Men, uden at vende USA omkring og tage kampen op med forbryderne i Det Hvide Hus og på Wall Street, vil den fremstormende, globale krig ikke kunne forhindres. De eksisterende institutioner er døde, som det bevises af den klovneforestilling, der kaldes præsidentvalgkampen 2016. For at skabe de krævede, nye institutioner, må den dræbende kultur rives ned gennem skønhed, en tilbagevenden til klassisk kultur og kreativitet, inden for musik, såvel som inden for videnskab.

I USA udgør LaRouche-bevægelsens 'Manhattan-projekt' og genrejsningen af NASA, med base i Texas, og den »Udenjordiske forpligtelse« (Krafft Ehricke) de uomgængelige startpunkter for en mobilisering af befolkningen til denne store opgave.

RADIO SCHILLER den 7. marts 2016: F16-fly til Irak og Syrien// Kinas femårs-plan inkl. videnskab og innovation

Med formand Tom Gillesberg

Intet kan lykkes uden opdagelsen af princippet om Månens bagside

3. marts 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Hvad er nationer? Hvorfor har vi dem? Hvorfor er de der? Deres formål er i realiteten intet andet end at forbedre vilkårene for menneskeheden, som John F. Kennedy sagde, da han annoncerede missionen om at sende end mand til Månen og få ham sikkert tilbage til Jorden, ved slutningen af de for længst hedengangne 1960'ere. Midlet til denne fremgang for menneskelige vilkår – det er både målet og midlet på samme tid – er gennem ægte opdagelse eller noesis. Det, der er sandt for en nation, er endnu mere sandt for en alliance af nationer som BRIKS, den Eurasiske Økonomiske Union eller Shanghai Samarbejdsorganisationen. Selv om de stadig er nye og skrøbelige, så peger sammenslutningerne af eurasiske nationer allerede frem mod menneskehedens fremtid.

Netop nu, i dette øjeblik, har den russiske præsident Putins bemærkelsesværdige og uventede succes med hans intervention i Barack Obamas og Hillary Clintons morderiske sammenkog i Syrien, tvunget den erkendelse, at det transatlantiske samfund har været en fiasko – en historisk fiasko – op til overfladen. Vi må rette vort blik mod Eurasien, og USA må fremover snarere være orienteret mod Stillehavet end mod Atlanterhavet.

Obama skinner tydeligt igennem som en britisk agent, og intet andet end en britisk agent, der har dræbt mange mennesker. Og Hillary Clinton er af samme støbning.

Det transatlantiske samfund er en tabt sag netop nu; det kan

ikke, og vil ikke, komme tilbage i denne form. Hvis det skal komme tilbage, må det fødes på ny. Resterne af det transatlantiske samfund, i denne form, er færdigt. Vi må skabe en ny form for samfund, som det er blevet gjort i fortiden – af Karl den Store, f.eks. Det er, hvad vi må kæmpe for: en fremtid, som virkelig vil være en fremtid.

Dette er betydningen af Kesha Rogers' yderst intellektuelle og yderst inspirerende kampagne for at vende tilbage til vores fremtid gennem udforskningen og erobringen af rummet i vort Solsystem og vor Galakse. Nøglepersoner tiltrækkes allerede mod Kesha fra hele landet og fra hele verden.

Betydningen af dette er det, som Lyndon LaRouche sagde i en diskussion den 1. marts:

»Vi må sige én ting. Én ting: intet vil lykkes, med mindre nationerne erkender opdagelsen af princippet om Månens bagside. Med andre ord, så kan man ikke sige, at man kan tage det, der foregår netop nu, og fortolke det til en god effekt. Man må annullere dette og sige, 'Problemet er, at vi endnu ikke har forstået, hvad det er, der ligger bagved Månen'. Og når vi finder ud af, hvad der findes bag Månen, hvilket kineserne og andre arbejder på, og vi går tilbage til det oprindelige rumprograms ABC, uden at gå tilbage til disse ting, som Obama beskar – Obama slog disse programmer ned, og dette burde han blive straffet alvorligt for, for sine forbrydelser i denne henseende. I stedet for at forsøge at fortolke noget og give det et andet og bedre spin – det fungerer ikke. For, uden rumprogrammet, hvilket vil sige den anden side af Månen i særdeleshed – uden en sådan tilgang får man ingenting, man kommer ingen vegne. Man må gøre dette! Det er ikke en mulighed, man kan tilvælge eller fravælge. Man kan ikke afvise det: man må erkende, at det er, hvad man må gøre.«

Foto: Præsident John F. Kennedy får en forklaring på

opsendelsessystemet Saturn V, det system, der sluttelig skulle bringe mennesket til Månen, af dr. Wernher von Braun (i midten), på Cape Canaveral i november 1963.

**POLITISK ORIENTERING den 3.
marts 2016:**

**Schiller Instituttet har
foretræde for Folketingets
Udenrigsudvalg:**

**Syrisk våbenhvile er en
chance for fred gennem
økonomisk udvikling//**

**Helga Zepp-LaRouche i Indien:
Forlæng Silkevejen til
Mellemøsten**

Sagen om Nykredit/Totalcredit

Med formand Tom Gillesberg

Økonomisk udvikling: Kina vil bygge 30 atomkraftværker langs Silkevejen

3. marts 2016 – Kina har sat sig et mål om at bygge omkring 30 atomkraftværker i lande langs med ruterne i Bælt-og-Vej-programmet frem til 2030, iflg. Sun Qin, præsident for Kinas Nationale Atomkraftselskab, CNNC, rapporterer *China Daily* i dag.

Sun sagde, at 70 lande i alt allerede er i gang med at planlægge eller udvikle deres egne projekter for atomkraftværker, og man skønner, at flere end 130 atomkraftværker vil være bygget frem til 2020.

»Men vi står også over for meget stærk konkurrence på det internationale atommarked«, sagde han. »Lande som Rusland, Sydkorea, Japan og USA udforsker alle aggressivt det globale marked for atomkraft.«

CNNC er en af Kinas tre store atomkraftgiganter. Selskabet håber at kunne bruge sin nationale erfaring som en løftestang for at øge sin eksport af atomteknologi, sagde *China Daily*. Det har allerede bilaterale aftaler om samarbejde om atomkraft med lande, der omfatter Argentina, Brasilien, Egypten, Storbritannien, Frankrig og Jordan, sagde Sun.

CNNC har allerede eksporteret seks atomkraftreaktorer – fem miniature neutron source reaktorer (MNSR), to atomforskningsfaciliteter og en eksperimentalreaktor.

Foto: Atomkraftreaktorer under konstruktion i Sanmen, Zhejiang-provinsen, Kina. (Xinhua).

Schiller Institutet stiller spørgsmål til Jin Liqun, præsident for Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, efter hans tale i Danmark

København, 2. marts 2016 – På sin første udenlandsrejse efter sin udnævnelse til præsident for Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, kom Jin Liqun til Danmark og Finland. I Danmark talte han ved et offentligt arrangement, der var arrangeret af Københavns Universitet og Copenhagen Business School. Medlemmer af Schiller Institutet deltog, stillede et af de to spørgsmål, uddelte materiale om *EIR's* Rapport om Den nye Silkevej og rapporten over Schiller Institutets foretræde for Folketingets Udenrigspolitiske Komite i går, samt fik en del kontakter.

En video med Jin Liquns tale, samt engelsk rapport, [kan ses her](#).

Formålet med AIIB er at fremme en 'win-win' økonomisk og samfundsmæssig udvikling gennem investering i infrastruktur. Jin sagde, at han ikke tror på reduktion af fattigdom i sig selv, og af sig selv. I 1980, da hovedlandet Kina erstattede

Taiwan i Bretton Woods-institutionerne, havde Kina intet andet end en menneskebefolkning. Så begyndte Kina at låne for at bygge infrastruktur, og der var nogle, der var bekymrede for gældsskabelse. (Det var på det tidspunkt, hvor Mexico havde en stor gældskrise.) Men den gavnlige effekt af infrastrukturinvesteringerne viste sig 25 år senere, da økonomien begyndte at komme i gang. Denne politik gjorde det muligt for Kina at løfte 600 millioner mennesker ud af fattigdom. Samtidig lånte andre lande for at opretholde forbrug.

I besvarelse af det spørgsmål, han selv stillede, om det var AIIB's formål at finansiere projekter under programmet for Ét bælte, én vej (One Belt, One Road; OBOR), sagde Jin, at banken ejes af de 57 medlemslande, og endnu 50 andre ønsker at gå med, hvor 30 af disse har truffet beslutning om at tilslutte sig. Dette er ikke Kinas bank; OBOR vil blot udgøre en del af bankens engagement, og der må være en balance mellem finansiering af projekter i hele regionen.

Formålet er at finansiere varig, økonomisk udvikling, skabelse af rigdom, samt skabelse af infrastruktur i Asien, der bidrager til forbindelsesmuligheder i den vidtstrakte, eurasiske landmasse, og ikke kun i selve Asien, med f.eks. højhastighedstog, der nedbringer omkostningerne for transport mellem Europa og Asien. Det er nu blevet lettere at rejse fra Beijing til Europa, end det er at rejse mellem de asiatiske nationer. Der er behov for at harmonisere politikken til fordel for eksempelvis at krydse grænserne.

AIIB vil udrette ting, der ikke hidtil er blevet udrettet af Bretton Woods-finansinstitutionerne, inklusive Verdensbanken, fordi AIIB vil lære af disses plusser og minusser. Asien har likviditet i overflod, men i øjeblikket må disse penge først rundt om Europa og USA, før de kommer tilbage til Asien.

Investeringer i infrastruktur kan være pengespild, hvis der ikke foreligger gode, gennemtænkte projekter – som et kraftværk uden et moderne el-net. AIIB vil være med til at

udtænke koordinerede projekter.

Vist er der uoverensstemmelser over det Sydkinesiske Hav, men de fælles infrastrukturprojekter mellem Kina og nationerne i ASEAN har opbygget en gensidig tillid og et win-win-samarbejde. Se på Syrien; vi ønsker ikke at se det ske andre steder; men vi må lære at mindske kaos og løse uoverensstemmelser.

Udvikling er også med til at forbedre miljøbeskyttelse. Man bekymrer sig jo ikke om miljøet, hvis ens bekymringer går på, hvordan man skal få morgenmad næste dag.

Tom Gillesberg fik lejlighed til at stille følgende spørgsmål:

»Mange tak for Deres fremlæggelse. Jeg synes, det er meget spændende, at Danmark er medlem af AIIB. Jeg er formand for det danske Schiller Institut. Mit spørgsmål lyder: Hvis I arbejder så tæt sammen med Verdensbanken og disse institutioner, hvordan vil I så forhindre dem i at bruge, som det sker i dag, spørgsmål som f.eks. miljøhensyn, klimaspørgsmål osv. til at forhindre udvikling? Der er et stort behov for udvikling, og mange penge i verden, der kunne investeres i udvikling, men de siger, 'Nej, det kan vi ikke gøre. Vi har en truet frø-art her, og derfor kan vi ikke bygge denne dæmning, og I kan ikke få elektricitet'. Så hvordan vil I sikre, at denne form for ideologisk korruption ikke kommer til at influere på AIIB således, at disse spørgsmål ikke anvendes til at forhindre udvikling?«

Som svar på spørgsmålet sagde Jin, at man undertiden må ofre noget i form af indvirkning på miljøet for at få udvikling, og at nettoeffekten vil være positiv. Udvikling er løsningen. »Vi er stadig ikke parat til at blive afvænnet fra fossile brændstoffer ... Men pga. udvikling kan vi mennesker opfinde en teknologi, opnå teknologiske gennembrud. Vi vil sluttelig kunne tappe solenergi direkte, men man kan ikke med ét springe

direkte til dette stadium ... Folk er bange for atomkraft [fission], men hvis vi kunne opnå et gennembrud inden for fusionskraft, kan vi måske løse problemet én gang for alle. Hvordan skal vi kunne opnå dette? Gennem udvikling! Lad os samarbejde« for at opnå gennembrud.

Helga Zepp-LaRouche taler ved Raisina Dialog i Indien

Men den indiske ungdom kan også lade sig inspirere til at påtage sig, som deres egen mission, at deltage i den økonomiske transformering af Sydvestasien og Afrika, og på denne måde blive en del af skabelsen af en fremtid for hele menneskeheden.

Virkeliggørelsen af et sådant udviklingsperspektiv er den eneste måde, hvorpå flygtningekrisen kan afsluttes og Europas og USA's økonomier kan genoplives, og hele Asien kan udvikles.

Download (PDF, Unknown)

**Video: Den Asiatiske
Infrastruktur**

Investeringsbank (AIIB) præsident Jin Liquns tale i København den 2. marts 2016

Redrawing the Global Financial Map – Jin Liqun President of the Asian Infrastructure Investment Bank

“How Can the Asian Infrastructure Investment Bank Contribute to Economic Development and Integration in Asia? What is in it for Europe/Denmark?”

Meeting arranged by Copenhagen University's Asian Dynamics Initiative, Asia Research Centre, and Copenhagen Business School.

Question by Tom Gillesberg, chairman of The Schiller Institute in Denmark at ??

Link til København Universitets side om mødet.

**Schiller
foretræde
for
Udenrigsudvalg**

**Instituttets
Folketingets**

den 1. marts 2016: Syrisk våbenhvile er en chance for et nyt paradigme for samarbejde om fred gennem økonomisk udvikling

En delegation fra Schiller Instituttet, med formand Tom Gillesberg som ordførende, havde foretræde for Folketingets Udenrigsudvalg. Hør talen og se diasslides:

Vi står netop nu med en enestående mulighed for at sikre, at den langvarige mareridtsagtige proces med krig og ødelæggelse, der har præget Mellemøsten i årtier, og som har spredt sig til Europa og resten af verden i form af terror fra Islamisk Stat og en flygtningebølge, der er ved at løbe Europa over ende, kan bringes til ophør og erstattes af et nyt paradigme for fred gennem fælles økonomisk udvikling.

Dias til mødet:

Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi fremlægger en udvej i stedet for krig for USA's udenrigsminister John Kerry

24. februar, 2016 – Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi, der talte ved en timelang pressekonference med den amerikanske udenrigsminister John Kerry i forlængelse af deres møde i Washington tirsdag, fremsatte flere afgørende forslag, der, såfremt de accepteres, kunne få USA væk fra den selvmorderiske kurs, som præsident Obama har sat, for krig med Kina.

Med hensyn til Koreakrisen sagde Wang Yi, at han og Kerry var enedes om en formulering af en FN-resolution, der fordømmer den nordkoreanske prøvesprængning af atomvåben og test af missilaffyring. Resolutionen skal frigives efter begge regerings godkendelse. Men, tilføjede Yi, en sådan resolution "kan ikke tilvejebringe en grundlæggende løsning på spørgsmålet om koreanske atomvåben. For virkeligt at gøre dette, er vi nødt til at vende tilbage til sporet med dialog og forhandling."

Han sagde, at Kerry var enig i dette, men tilføjede, at den kinesiske side havde "fremsat et primært forslag: dvs., at vi ønsker at forfølge atomafrustningen af den koreanske halvø sideløbende med udskiftningen af den koreanske våbenhvile med en fredsaftale. Vi ved, at visse parter har et andet syn på

dette forslag.”

Dette markerer en betydningsfuld intervention. Nordkorea vil kun diskutere fredsaftalen, og Obama vil kun diskutere atomprogrammet. Pyongyang hverken kan eller vil opgive sit atomvåbenprogram under trussel om krig fra Obamas side, vel vidende, hvad USA gjorde imod Irak og Libyen, da disse stoppede deres atomprogrammer. Hvis der kunne findes en fredsaftale, der garanterede deres sikkerhed, så kunne de overveje alternativer til atomprogrammet.

Kerry holdt sig til Obamas linje – opgiv atomprogrammet, og vi vil overveje en fredsplan – men Kina har derimod lagt en gennemførlig plan på bordet.

Wang Yi berørte også krisens aktualitet og sagde, at han og Kerry var enedes om, at “vi er nødt til at overvåge situationen på halvøen tæt i de kommende to måneder. Forskellige ustabile faktorer kunne overlappe hinanden og have en virkning, så under de omstændigheder er det meget vigtigt, at de forskellige parter fører mere dialog for at forhindre, at spændingen øges eller situationen optrappes. Vi må især forhindre situationen på halvøen i at spinde ud af kontrol.”

Om det Sydkinesiske Hav sagde Wang Yi, at regionen, til trods for Vestens hysten op, er fredeligere end andre dele af verden, og at intet handelsfartøj er stødt på nogen trussel mod den fri sejlads. Forsikringspræmier er ikke steget en øre, sagde han (det frie marked siger, at der ikke er noget problem!).

På den anden side, sagde han, “håber jeg, at venner inden for medierne ikke kun vil se radaren (Kinas radaranlæg på en af øerne), men måske snarere, og nok så vigtigt, at der for hver dag dukker avancerede våbensystemer og udstyr op i det Sydkinesiske Hav, inklusive de strategiske bombefly, krigsskibe med missilforsvarssystemer – hvorfor har folk har valgt at se bort fra dem eller ignorere dem?”

**RADIO SCHILLER den 22.
februar 2016:**

**Knæk Det britiske Imperium
med en tysk-russisk
udviklingskorridor
og et kinesisk-koreansk-
russisk hurtigtog**

Med næstformand Michelle Rasmussen

**Gør Det britiske Imperium
forbi,
og sats på den eurasiske
løsning**

21. februar 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Lyndon LaRouche gav søndag, den 21. februar en strategisk vurdering, der sagde, at verden nu har nået et øjeblik med et vendepunkt, hvor enten, det onde Britiske Imperium, med sit system for monetaristisk udplyndring, bliver knust, eller verden vil snart styrte ned i en atomkrigs rædsler. Alt imens der er legitim fokus på de

sindssyge provokationer, som kommer fra Tyrkiet og Saudi Arabien, der forsøger at gøre alt, hvad de kan, for at starte Tredje Verdenskrig på den syrisk-tyrkiske grænse, så er virkeligheden den, at det virkelige magtsæde bag disse manøvrer er den britiske krone.

Det transatlantiske, britiske system er totalt bankerot, og det virkelige centrum for global magt og stabilitet er skiftet over til Asien, hvor samarbejde mellem Kina, Rusland og Indien har skabt en relativ stabilitet, efter transatlantiske standarder. Der er trusler i Asien, men disse trusler kan overvindes gennem den form for politik for fysisk, økonomisk udvikling, som Kina har fremmet gennem initiativet med 'Et bælte, én vej'. Asien er blevet centrum for menneskehedens fremtid, fordi briterne har ødelagt næsten hver eneste hvid af kreativitet i USA, Storbritannien og det meste af kontinental-Europa. Der er muligheder, men de begynder alle med udslettelsen af Det britiske Imperiums magt.

For kontinental-Europa er den eneste, produktive løsning, at Tyskland, den sidste, tilbageværende økonomiske magt i Europa, allierer sig med Rusland omkring en plan for fysisk, økonomisk udvikling, tværs over hele korridoren mellem Tyskland og Rusland. En russisk-tyisk koalition for en genoplivning af de produktive kræfter ville være den form for forandring, væk fra Det britiske Imperiums monetarisme, som der er et presserende behov for. Glem Det britiske Imperiums bankerotte pengesystem. Det er fuldstændig færdigt, og kan aldrig genoplives. En tysk alliance med Rusland om opbygning af de produktive forbindelser hen over Eurasien, i partnerskab med Kina og Indien, er skriften på væggen for en dødsdom over de imperiekræfter, der gør fremstød for krig ved hjælp af skakbrikker som Erdogan, Obama og Mohammed bin Salman.

Samme fremgangsmåde er presserende nødvendig i Nordøstasien, hvor Koreakrisen kun kan løses gennem en genoplivning af Kina-Korea-Rusland-jernbaneforbindelserne, der rent historisk har eksisteret, og som kan og må genoplives i dag. uden en fysisk-

økonomisk dimension findes der ingen måde, hvorpå de britiske, geopolitiske svindelnumre kan overvindes. Afdøde general Douglas MacArthur forstod dette princip for asiatisk udvikling og stabilitet, som det ses af hans program for en genopbygning af Japan ved afslutningen af Anden Verdenskrig, og af hans fremragende lederskab i Korea. Genoplivningen af Kina-Korea-Rusland-jernbanekorridoren er afgørende for stabiliteten i Asien, og dette bliver forstået af det kinesiske lederskab som et nøgleelement i hele »win-win«-udviklingsstrategien i Eurasien.

Der er ingen levedygtige alternativer til denne totale sejr/totale fremgangsmåde med krig, til at overvinde briterne. En tysk-russisk alliance for en genoplivning af Eurasien fra den europæiske side, som det tidligere blev forudset af den franske præsident, general Charles de Gaulle, den sidste franske leder, der besad en vision om Eurasien, er den eneste, tilbageværende mulighed for Europa og hele det transatlantiske område. I USA betyder dette at dumpe Obama, der ikke er andet end en britisk brik, og at udslette Wall Street. I Asien er Kina-Korea-Rusland-jernbanekorridoren afgørende for en meningsfuld løsning til Det britiske Imperiums eskalerende krigsprovokationer, der i overvejende grad køres gennem Barack Obamas mund, og som er rettet, ikke mod Nordkorea, men mod Kina. Indien er en naturlig partner i denne asiatiske udviklingsbestræbelse, og er allerede med om bord og forlænger de eurasiske udviklingskorridorer ind i Det indiske Ocean.

Den russiske præsident Putin har gjort det godt med den russiske, strategiske intervention i Syrien, der har trukket tåberne i Tyrkiet og Saudi Arabien ind i en fælde, de selv har skylden for. Denne fælde har taget det britiske imperie-slæng på sengen, og øjeblikket til at knuse dem fuldstændigt er nu inde.

Dette er den presserende, globale politik, der må tages i betragtning, og vedtages. Tiden er ikke til endeløse debatter, og til at trække tiden ud. Denne politik må vedtages nu, og

gennemføres i praksis. Det er den faktiske gennemførelse, der er underkastet seriøs planlægning blandt seriøse verdensledere, af hvilke flertallet er i Eurasien, som et resultat af generationers britiske brutalisering af befolkningerne i USA og kontinental-Europa.

Hvis du fanger dig selv i at tænke, »Ja, men det her er altså ikke praktisk«, er du allerede dømt til undergang.

Kinesisk regeringsperson: USA har planer om krig med Kina med sin oprustning i Korea

20. februar 2016 – »Beijing må fuldt ud forberede sig militært og diplomatisk til krig på den Koreanske Halvø. Vi bør tilpasse vores militære deployering langs den nordøstlige grænse og vore maritime sikkerhedsstrategier så snart som muligt«, skriver Wang Haiyun, den tidligere kinesiske militærattaché ved ambassaden i Rusland, og nuværende ekspert ved Kinas Internationale Institut for Strategisk Samfund.

Wang kritiserer skarpt Nordkorea for sin atomprøvesprængning og lancering af en rumraket og fremfører, at »For mellemstore og små lande vil ethvert forsøg på at udvikle atomvåben og strategiske bomber for at sikre den nationale sikkerhed ikke medføre andet end ulykke«.

Vi må imidlertid, siger han, »også få Seoul til at forstå, at

introduktionen af udefrakommende styrker for at øge regionale spændinger vil være destruktiv ... Sydkoreanerne må huske på, at deres land vil bære den fulde effekt af kaos på den Koreanske Halvø, hvis der udbryder krig«.

Men USA's mål, siger han, er Kina. Kina må »mønstre de relevante modforholdsregler imod de amerikanske og japanske flåder, der omgiver vore vande, og Washingtons deployering af missilforsvarssystemet i Sydkorea« og tilføjer, at »USA og dets to, asiatiske allierede er i færd med at forstærke deres militære deployering i Nordøstasien under påskud af, at de håndterer truslen fra Nordkorea«.

Rettet mod Obama skriver han: »Washingtons plan om at inddæmme Beijing ved at øge den militære deployering og skabe vanskeligheder på halvøen vil blot lemlæste dets egen militærmagt, der gradvist er blevet svagt.«

Foto: THAAD missilforsvarssystemet, som USA vil deployere til Sydkorea.